

Artikel
Multikulturens kagerulle
Af Martin Spang Olsen, forfatter og stuntman
(Politiken 17/12-00)

Der går en rød tråd gennem overskrifterne for tiden: Engelsk og computerfærdigheder i skolen fra første klasse, globaliseringen og det multikulturelle samfunds nødvendighed. Læg mærke til, hvordan det hele drejer sig om amerikansk kulturs udbredelse - den dårligt argumenterede liberalistiske idé om, at alt, hvad USA gør, må være lig med udvikling. Vi havde faktisk engelsk fra forberedelsesklassen på min skole, og vi blev ikke et hak bedre end mine jævnaldrende, der fik engelsk i femte. Og hvem tjener tykt på den forøgede efterspørgsel på software, som det socialdemokratiske forslag vil føre med sig? Rigtigt gættet, USA. Det samme land, som vil have indlysende interesser i ikke at behøve at oversætte noget som helst i fremtiden, sådan som det allerede er sket med det meste software, f.eks. word 98 til Mac, som jeg selv skriver på i dette øjeblik. Alle kan lære en computer at kende forfra og bagfra på fjorten dage, det, der tager tid at lære, er, hvordan man kommer frem med en god idé, selve den kreative færdighed – forudsætningen for, at man kan bruge sin computer til noget fornuftigt. Det er det, samfundet til sin tid skal tjene pengene på, ikke på hvor mange, der kan spille Quake om tyve år. Men står der noget om kreativitet i det socialdemokratiske forslag? Næ, det siger de åbenbart ikke noget om i USA for tiden.

Den højt besungne globalisering drejer sig også om udbredelse af amerikansk kultur (især den mest usunde og fladpandede del af den), og nu skal vi i hast acceptere endnu et amerikansk fænomen, nemlig det multikulturelle samfund. Samfundet, hvor alle tænkelige kulturer tegner landets kultur indadtil og udadtil.

Til trods for det faktum, at det multikulturelle samfund reelt aldrig har eksisteret, fremturer forskere og ”menere” med påstande om, at vi ikke har noget valg, og at USA er et glimrende eksempel på, at det kan lade sig gøre for de forskellige kulturer at leve i fordragelighed side om side. Det er imidlertid noget indlysende sludder, i og med USA jo netop er skabt af forskellige kulturer, der har haft det til fælles, at ingen havde forrang til det land, de befolkede (undtagen indianerne, selvfølgelig, men dem var der mildest talt ingen, der ville leve side om side med, og det er der heller ikke i dag). Alle der har tilbragt mere end en charterferie i USA ved også, at det bestemt ikke er fordragelighed der præger gadebilledet, men en art gensidig terrorbalance af politisk korrekthed, som alle hader, men som ingen kan se et alternativ til. Jeg har en god veninde i Los Angeles, der er skolelærerinde. Hun er jødisk, og som sådan en minoritet. Alligevel blev hun for nylig afskediget med den begrundelse, at der skulle ansættes en etnisk minoritet (læs: En ”rigtig” minoritet) i hendes sted. Skole, elever og forældre sørgede over hendes afgang, hun havde nemlig sat kærlig skik på en meget vanskelig klasse, men loven skal jo holdes i den politiske korrektheds navn. Den positive særbehandling vil vi også se i Danmark om få år, navnlig hvis vi forfægter, at alle kulturer har lige ret til at præge Danmark, også selvom de er

i mindretal og er kommet hertil som f.eks. flygtninge. Bliver den multikulturelle stat en realitet vil den virkelige racisme brede sig som en steppebrand, sådan som den for øvrigt har gjort det i USA under den skinnende fernis. Bor man i et land, har man et krav på at tilhøre én kultur, og ikke den pærevælling af kulturer, som i sin effekt vil jage de oprindelige beboere i armene på nationalromantikere, populistere og racister.

Sagen om O.J. Simpson var et interessant eksempel. Det blev efterhånden tydeligt for enhver, at det afgørende i sagen ikke var, om han var potentiel morder, men om han var skyldig (eller netop uskyldig), fordi han var sort. En meget estimeret juridisk ekspert sagde det rammende i TV før dommen: Jeg har fuld tillid til juryen, for den består for halvdelens vedkommende af afroamerikanere" (underforstået: Det høje antal sorte i juryen sikrede en troværdig kvalitet). Selv en juridisk ekspert forfægter til det sidste, at sorte jurymedlemmer skulle være ærligere end hvide! I DK kan vi ryste på hovedet af den slags, og påstå, at vi aldrig vil lade det komme så vidt, at farven skulle få indflydelse på vores tillid, men "I've got news for you": Lignende tilstande eksisterer allerede i resten af Europa, og er for en stor del konsekvens af den "happy go lucky" idé om, at man kan blande kulturer som det var ingredienser i en havregrød. Det kan man ikke! Og indse det hellere nu, end når vi har gadebanderne, volden, kriminaliteten, opdelingen af bydele og erhverv i kulturer og racer. Så har vi nemlig den virkelige racisme, som vi kun har set en lille flig af endnu. Lad dog for pokker ikke USA være forbillede for snart sagt hvad som helst! De har masse af problemer derovre, problemer af en størrelse, vi slet ikke kan forestille os. Men det multikulturelle har været et *vilkår* for dem lige fra starten, og ikke et valg, som det endnu er hos os i lille Danmark. Vi har faktisk et valg, ikke med hensyn til det multietniske, det er vi allerede i en vis forstand, men bestemt med hensyn til det multikulturelle. Udvikling er ikke en skæbnebestemt faktor, der ruller det multikulturelle samfund ind over os med en stor kagerulle!. Det er som om, at vi for Guds skyld ikke må tro, vi kan gøre det bedre end andre lande, ja, vi skal ikke en gang forsøge på det. Så kommer de intellektuelle teknokrater nemlig og skælder os ud! Dem for hvem originalitet, kreativitet og handling er noget man læser om, og derefter udtaler sig vidt og bredt om. Det er disse hverdagens Carsten Jensen'er og Tøger Seidenfaden'er, som aldrig har haft fingrene nede i problemerne selv, men som forventer at alle skal danse efter deres urealistiske romantiseringer af fremtiden, med USA som forbillede for os langsomme tumper, der ikke har lyst til at køre samfundet i sænk hurtigere end højst nødvendigt.

Den fremskyndede angloficering, computerisering, globalisering og multikulturelisering er uundværlige bestanddele i deres fagre Morten Korch-idyl, håbløst ude af trit med de virkelige fremskridt, der foregår på et helt andet, og for dem umærkeligt, sted.